

Hovstallet i Stockholm

Fyra morgonpigga gotlänningar gav sig iväg med båten till Stockholm lördagen den 13 maj; Helene, Niklas, Linnéa och undertecknad. Vi promenerade från Cityterminalen ner till Nybroplan. Det var soligt och blåsigt och alla stockholmare verkade vara ute på gatorna, både till fots och med bil. Vi hann med lite shopping och kinamat innan dörrarna till hovstallet öppnade.

Där stod en stilig kavaljerskusk som talade bra svenska med tysk brytning. Han hette Franz. Vi var cirka 20 personer som följde med på visningen. Först fick vi besöka selkammaren med över 30 selar till olika ändamål. Allt mycket prydligt upphängt, helt och nyputsat. Franz berättade om olika kombinationer med fyrspann och till och med sexspann, alltid dock med förryttare främst och två längst bak. Vissa vagnar har ingen kuskbock, då sitter kusken på vänsterhästen i spannet och styr.

Sen skulle vi naturligtvis hälsa på hästarna. Franz gick bara rakt in i stallet, där det stod 14 stora halvblod, och öppnade en boxdörr och sa "Varsågod, nu kan ni klappa en häst!" Hästen hette Warren och var uppenbart förtjust över all uppmärksamhet. Han stod snällt i säkert en kvart och lät sig klappas. Han flyttade inte ens en hov. Alla hästarna är så snälla sa Franz, det måste dom vara för att kunna fungera på ett säkert sätt bland mycket folk och trafik.

Hästarna körs och rids varje dag (jag tror dom möjligen var lediga på helgen om det inte var uppdrag). Ute på Djurgården finns 40 km rid- och körvägar och ibland kör man i stan för att träna stadsmiljö. Efter körpasset rids alla hästarna i ridhuset och sen får dom en stund i skritmaskinen som stod på gården. Det är 6 personer som bara jobbar med att utbilda och träna hästarna. Totalt 14 hästar har man igång och sedan några på tillväxt. Det är bara bruna halvblod och valacker som köps in. "Bruna hästar ser snyggast ut till utrustningen."

6-8 veckor på sommaren har hästarna semester och är på sommarbete. När hästen inte längre kan utföra uppdrag blir den pensionär hos någon som känner den. Hästarna säljs aldrig.

Vagnarna fick vi se sen. På markplanet fanns alla vagnar som används regelbundet, bl a sjuglasvagnen, som heter så för att det är sju glasrutor i den. Alla vagnarna stod på bockar och inte på hjulen, för att spara dem. Franz berättade också att hjulen inte har kullager (i alla fall inte alla) utan en sorts mutter som är specialgjord till varje hjul. Han berättade också flera historier om olika situationer man varit med om, t ex när ryske presidenten Boris Jeltsin skulle stiga upp i sjuglasvagnen; då höll den på att välta så man fick snabbt tillverka en pall och använda en domkraft för att han skulle kunna stiga på och av vagnen.

På hela loftet ovanför vagnsgaraget fanns slädar och gamla vagnar, som inte används så mycket. Dom var lika prydligt uppställda och putsade och försedda med skyddande skynken.

Sen gick vi tillbaka till selkammaren och tittade på de alster som skulle tävla i SM i sadelmakeri. Temat i år var skärp och grimmor. Samtidigt visades en nyrenoverad "praktsele" som just kommit från sadelmakaren i England. Otroligt fina läderarbeten och fascinerande att se hur sömmarna både fyllde en funktion och var en dekoration. Vinnaren hann vi inte vara med att gratulera för vi skulle hinna med båtbussen.

Trötta i fötterna av allt promenerande och trötta i huvudet av allt myller på gatorna slumrade vi in en stund på bussen. Dagen hade rymt både shopping, studiebesök och skattjakt och det kändes skönt att komma hem igen på natten.

Ramona Numelin